

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ ΚΑΤΙ σαν ντουφεκιά. Ερχόταν από τον στενό δρόμο που κατέληγε στο σπίτι της. Μπαμ! Ένας τρομερός θόρυβος. Μια τεράστια μοτοσικλέτα απομακρύνθηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Κι έπειτα πάλι ησυχία. Ένας άνθρωπος προσπαθούσε να σηκωθεί μπροστά της.

Η Κατερίνα έτρεξε να τον βοηθήσει. Μα εκείνος είχε κιόλας σταθεί στα πόδια του και τίναζε τα ρούχα του. Η καρδιά της πήγαινε σαν παλαβή.

«Χτυπήσατε;» ρώτησε ξέψυχα.

«Όχι, καθόλου» απάντησε εκείνος. «Είμαι καλά. Οδηγούν σαν τρελά τα παλιόπαιδα».

Σκουπιζόταν με τα χέρια του. Έκανε να φύγει, αφήνοντάς την πίσω του. Αυτή έτρεξε να τον προλάβει.

«Σίγουρα δεν πάθατε τίποτα;»

«Αλήθεια σας λέω. Πηγαίνετε σπίτι σας».

«Εδώ κοντά κάθομαι. Δεν το ξέρετε;»

Τον κοιτούσε επίμονα.

«Πού να το ξέρω;» απάντησε εκείνος.

Είχανε φτάσει στο τέλος του δρόμου. Εκεί που ξεκινούσε η μεγάλη διασταύρωση.

«Καληνύχτα» είπε και της γύρισε την πλάτη.

Θα του μιλούσε.

Ή τώρα ή ποτέ.

«Νομίζω πως έχετε λίγο αίμα εδώ».

Άπλωσε το χέρι της στον λαιμό του, αλλά εκείνος τραβήχτηκε.

«Πού; Εδώ;» έκανε. «Δεν είναι τίποτα. Καληνύχτα σας».

«Καληνύχτα».

Στράφηκε προς τη διασταύρωση και προχώρησε προς το βάθος.

Έμεινε να τον κοιτάζει. Όσπου χάθηκε. Έπειτα πήρε τον δρόμο προς το σπίτι της. «Αυτή ήταν η μόνη ευκαιρία να του μιλήσω. Τον έχασα» σκέφτηκε. «Να του παρασταθώ. Δε μ' άφησε! Όλα μόνος του ήθελε να τα κάνει».

ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ αργότερα τον ξαναείδε. Στον ίδιο δρόμο. Είχε βαρεθεί πια να τον περιμένει. Είχε κουραστεί. Μόλις όμως τον είδε, άρχισε να τρέμει. Εκείνος προχωρούσε με μεγάλα βήματα. Πώς να τον φωνάξει; Δεν ήξερε. Το πήρε απόφαση κι έτρεξε. Στάθηκε μπροστά του σαν για να του κλείσει τον δρόμο. Τα μάτια του έπαιξαν λίγο. Στάθηκε επιτέλους κι αυτός.

«Καλημέρα» είπε.

«Καλημέρα» είπε κι εκείνη. «Μπορώ να περπατήσω λίγο μαζί σας;»

Μικρή παύση.

Την κοίταξε λίγο παράξενα. Ή έτσι τουλάχιστον της φάνηκε. Τελικά απάντησε:

«Ναι, βέβαια».

Η καρδιά της χτυπούσε. Τι θα γίνει τώρα;

Τίποτα απολύτως. Λίγα βήματα μετά εκείνος θα πει «γεια σου» –ή μάλλον «γεια σας» ή και «καλημέρα»– και θα στρίψει δεξιά ή αριστερά, πού να ξέρει.

«Λοιπόν, χαίρετε» είπε εκείνος.

«Μια στιγμή! Θα 'θελα να σας ξαναδώ». Κι ενώ αυτός δε μιλούσε, εκείνη συνέχισε: «Το χέρι σας, πώς είναι το χέρι σας;».

«Α, λέτε για τότε που έπεσα... καλά... πολύ καλά».

Έκανε πάλι να την αφήσει.

«Μια στιγμή... μπορώ λοιπόν να σας ξαναδώ κάποια μέρα;»

Και ξανά η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. «Μα τι έπαθα» σκέφτηκε. «Τρελάθηκα; Ο τύπος βιάζεται να με εγκαταλείψει. Έτρεχε σχεδόν όταν τον συνάντησα. Να μην ξεχάσω. Δεξιά γωνία. Εκεί πήγε να στρίψει».

«Να σας τηλεφωνήσω;» συνέχισε.

«Ναι, φυσικά» απάντησε εκείνος αμήχανα.

«Το τηλέφωνό σας;»

«Αφήστε καλύτερα. Θα σας πάρω εγώ».

Του έδωσε τον αριθμό της. Είπαν «εντάξει» και καληνυχτίστηκαν.

Ήταν τελείως τρελή! Είδε έναν ξένο άνθρωπο. Τον σταμάτησε στον δρόμο. Μίλησαν για τηλέφωνα

χωρίς να ξέρει τίποτα γι' αυτόν. Κι αν ήταν παντρεμένος;

Εκείνος φάνηκε πως δεν τη θυμόταν από την πρώτη φορά που είχαν συναντηθεί. Τι την ένοιαζε όμως; Είτε είχε ξεχάσει είτε όχι, θα της τηλεφωνούσε.

Θα της τηλεφωνούσε όμως;

Γύρισε σπίτι. Κάθισε λίγο να συνέλθει. Ήπια λίγο νερό. Έναν χρόνο τώρα τον κυνηγούσε. Αυτός δε γυρνούσε καν να την κοιτάξει. Κι εκείνη είχε ξεχάσει τα κόλπα που έκανε συνήθως με τους άνδρες. Για κάποιο λόγο, αυτός της προκαλούσε έναν σεβασμό. Εκεί που τον πλησίαζε και πήγαινε να του μιλήσει, της γυρνούσε αφηρημένος την πλάτη κι έφευγε. Αφηρημένος. Έτσι της φαινόταν. Μα πάλι γιατί; Ένα απλό κορίτσι ήταν. Ένα κορίτσι που τον είχε ερωτευτεί. Κι εκείνος δε στεκόταν καν να της μιλήσει. Δε στεκόταν να της πει μια κουβέντα. «Πώς είστε; Τι κάνετε; Μένετε εδώ πιο κάτω; Εγώ θέλω πολύ να γνωριστούμε». Όχι. Δεν της έλεγε τίποτα. Ανοησίες...

Της ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

Κι όμως... Μετά από δύο μέρες το κινητό της χτύπησε. Η Κατερίνα είδε με ελπίδα έναν άγνωστο αριθμό να φιγουράρει στην οθόνη.

«Εμπρός;» απάντησε με αγωνία.

«Γεια σας» άκουσε μια γελαστή ανδρική φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής. Και η φωνή συνέχισε στον ίδιο χαρούμενο τόνο: «Είμαι ο άνθρωπος που περιθάλαψατε πριν λίγες μέρες, μετά την επίθεση των μηχανόβιων».

Για λίγες στιγμές η Κατερίνα δεν ήξερε τι να πει από τη χαρά της γι' αυτό που συνέβαινε. Τελικά ψέλλισε ένα σιγανό ναι.

«Σας τηλεφωνώ, όπως συμφωνήσαμε» συνέχισε εκείνος. «Μήπως έχετε όρεξη να φάμε κάπου μαζί αύριο βράδυ;»

«Μα το ρωτάτε; Φυσικά!»

«Θέλετε... Μήπως είναι καλύτερα να μιλάμε στον ενικό;»

«Βέβαια, βέβαια...»

«Θέλεις λοιπόν να μου δώσεις τη διεύθυνσή σου να περάσω αύριο να σε πάρω κατά τις εννιά;»

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΧΤΥΠΗΣΕ και η Κατερίνα έτρεξε ν' ανοίξει. Πάτησε το κουμπί, αλλά κανένας δεν ανέβαινε. Φαίνεται δεν ήθελε ν' ανέβει. Φόρεσε γρήγορα το παλτό της, πήρε τα κλειδιά και ξανάπάτησε μια τελευταία φορά το κουμπί.

Κατέβηκε κάτω γεμάτη αγωνία. Βγήκε στον δρόμο. Και τότε τον είδε. Κοίταζε μια βιτρίνα σε μαγαζί με είδη καπνιστών.

«Εδώ είσαι;» ψιθύρισε. «Καλησπέρα».

«Καλησπέρα» απάντησε αυτός.

«Νόμιζα πως θα 'ρχόσουν πάνω».

Αυτός την κοίταξε αφηρημένα.

«Πάνω» επανέλαβε.

«Μπα. Πάμε να τσιμπήσουμε κάτι».

Κατάλαβε από το βλέμμα του πως δεν είχε καν

περάσει από το μυαλό του ν' ανέβει. Προχωρούσε με βήμα αργό. Εκείνη τον έπιασε αγκαζέ. Πιο κάτω ήταν παρκαρισμένο το αυτοκίνητό του. Της άνοιξε την πόρτα και μετά κάθισε στη θέση του οδηγού.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Κατερίνα.

«Πάμε γενικώς» απάντησε αυτός γελώντας.

Επιτέλους, γέλασε και μία φορά.

Ήθελε να τον ρωτήσει το όνομά του. Μα ντράπηκε. Πού πήγαιναν; Δεν είχε ιδέα. Ανέβαιναν κάτι λόφους και βουνά. Έτσι της φάνηκε.

«Πού πάμε;» ξαναρώτησε.

«Τι “πού πάμε”; Δεν έχεις ξαναέρθει εδώ;»

«Όχι» απάντησε η Κατερίνα.

«Είναι πολύ ωραία» είπε αυτός. «Θα δεις. Έχει τέλειο φαγητό».

Ξαφνικά, ήρθε στο κέφι. Άρχισε να σφυρίζει παλιά τραγούδια. Η Κατερίνα γελούσε. Της ήρθε κι εκείνης η διάθεση να τραγουδήσει.

Σταμάτησαν μπροστά σε μια φωτεινή πόρτα που έγραφε «Ντίνος. Το καλό κρέας».

«Τώρα θα δεις τι όμορφα που είναι εδώ».

Μπήκαν μέσα κι η Κατερίνα ένωσε αμέσως μια απροσδιόριστη ευχαρίστηση. Καμιά πενηνταριά άτομα έτρωγαν κι έπιναν. Ο ταβερνιάρης έτρεξε από τη γωνιά του.

«Καλώς τον κύριο Παύλο!»

Παύλος λοιπόν! Παύλο τον έλεγαν.

«Καλώς τη δεσποινίδα. Από δω, ελάτε από δω. Λοιπόν, τι να σας φέρω;»

«Τα συνηθισμένα» είπε ο Παύλος «στην αρχή».

«Εντάξει, ξέρω. Για μετά τι θέλετε;»

«Εγώ θέλω κρέας με μακαρόνια» είπε εκείνος. «Εσύ;»

Γύρισε επιτέλους στην Κατερίνα.

«Κι εγώ απ' τα ίδια» είπε αυτή ευχαριστημένη.

Εμφανίστηκε ένα γκαρσόνι μ' ένα καραφάκι κρασί.

«Όχι, όχι» είπε ο Παύλος. «Σήμερα θα μας φέρεις εμφιαλωμένο».

Μόλις έφυγε το γκαρσόνι, ο Παύλος γύρισε προς την Κατερίνα:

«Μήπως ήθελες κάτι άλλο;».

Αυτή ένευσε αρνητικά.

Σε λίγο ήρθαν και τα φαγητά.

Ο Παύλος δοκίμαζε απ' όλα. Έβαζε και στην Κατερίνα. «Ούτε αύριο δε θα τα έχω φάει αυτά» σκεφτόταν εκείνη.

Έτρωγε χωρίς να της μιλά. Έπινε συνεχώς και το κρασί. Κάποια στιγμή σήκωσε το ποτήρι ψηλά και είπε κοιτώντας το: «Εισ υγείαν».

«Ορίστε και τα μακαρόνια, κύριε, σας τα φέρνω ο ίδιος» είπε ο ταβερνιάρης. «Και η κυρία...»

«Λοιπόν;» είπε ο Παύλος και την κοίταξε μετά από ώρα. «Περνάς καλά; Δε λες λέξη».

Ήταν λίγο μεθυσμένος.

«Θα πω πολλές λέξεις αφού φάμε» απάντησε η Κατερίνα και γέλασε.

Αισθάνθηκε ξαφνικά έναν ενθουσιασμό. Δίπλα της ο Παύλος έτρωγε κι έπινε του καλού καιρού. Μέσα στην ταβέρνα οι άνθρωποι της φάνηκαν τρομερά χαρούμενοι. Κι ο ταβερνιάρης άφησε την καρέκλα του και πήγε και κάθισε κι αυτός σε μια πάρεα.

Επιτέλους, ο Παύλος σταμάτησε να πίνει και να τρώει.

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται εδώ» είπε στην Κατερίνα. «Ωραία δεν είναι;»

«Ωραία» απάντησε η Κατερίνα. «Υπέροχα».

Πραγματικά είχε αρχίσει να αισθάνεται υπέροχα. «Δεν είναι δυνατόν» σκέφτηκε. «Είμαι σε μια κρυφή άκρη της Αθήνας με τον Παύλο». Τώρα γνώριζε πως τον λένε Παύλο.

Κι αυτός έτρωγε δίπλα της ευτυχισμένος.

Ο Παύλος δεν την άφησε να πληρώσει. Πλήρωσε αυτός τον λογαριασμό και ξεκίνησαν. Έφτασαν στο σπίτι της Κατερίνας. Η καρδιά της χτυπούσε ξανά δυνατά. Εκείνος έμεινε στη θέση του οδηγού.

«Θα 'ρθεις πάνω;»

«Όχι. Τι να κάνω πάνω; Νυστάζω...»

Την περίμενε να βγει από το αυτοκίνητο. Δεν έκανε καμία κίνηση.

«Μα έλα λοιπόν» επέμεινε η Κατερίνα.

«Όχι, όχι» είπε ο Παύλος. «Θα αργήσουμε πάρα πολύ».

«Θα αργήσουμε για τι πράγμα;» αναρωτήθηκε η Κατερίνα. Ακόμα η καρδιά της χτυπούσε.

«Θα σου φτιάξω καφέ. Γαλλικό καφέ. Έλα!»

Για μια στιγμή ο Παύλος έμοιαζε να διστάζει. Ξαφνικά, είπε:

«Όχι».

«Δε θα με πας ως την πόρτα;»

Ο Παύλος όμως έκανε πως δεν άκουσε κι η Κατερίνα βγήκε έξω από το αμάξι. Δεν την κοίταζε πια, είχε βάλει κιόλας μπρος. Η Κατερίνα έσκυψε και του έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

«Θα σου τηλεφωνήσω» της είπε κι έφυγε.

Η Κατερίνα άνοιξε με το κλειδί. «Μα τι συμβαίνει;» σκέφτηκε. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Ήταν βέβαιη πως ήταν άντρας εκατό τοις εκατό. Απλώς δεν την ήθελε. Δεν του άρεσε, βρε αδερφέ!

Μπήκε στο σπίτι κι έφτιαξε καφέ για τον εαυτό της. Κάθισε και τον έπινε σιγά σιγά. Ήταν ήρεμη τώρα. «Αύριο» σκέφτηκε. «Ήταν κουρασμένος, αυτό είναι φανερό».

Έπρεπε να κάνει υπομονή. Αύριο. Ή μεθαύριο. Ή όλες τις μέρες. Είχε όλο τον καιρό μπροστά της.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ, η Κλέλια μπήκε στο δωμάτιο.
«Ξύπνησες κιόλας; Ξύπνησες; Εσύ δεν κοιμή-
θηκες καθόλου. Ούτε τα παπούτσια σου δεν έβγα-
λες. Έγινε τίποτα χθες; Λέγε. Έγινε τίποτα;»

«Κοιμήθηκα. Απλώς ξυπνούσα συνεχώς όλη τη
νύχτα».

«Άσ' τα αυτά. Λέγε, ήρθε σπίτι;»

Η Κατερίνα σηκώθηκε και πήγε σαν υπνωτισμέ-
νη προς την κουζίνα. Η συγκάτοικός της την ακολου-
θησε.

«Λέγε, ήρθε σπίτι; Ήρθε σπίτι;»

«Κανείς δεν ήρθε σπίτι. Αν είχε έρθει σπίτι, θα
τον είχες πάρει είδηση» είπε η Κατερίνα και μπήκε
στο σαλόνι με τον καφέ.

«Κοιμήθηκα νωρίς και βαριά χθες. Ήταν πολύ

κουραστική μέρα» έκανε η Κλέλια. «Και τώρα; Τι θα γίνει τώρα; Πάνε τόσα σχέδια; Τόσα όνειρα; Μου φαίνεται πως δεν είσαι καλά. Όχι, σοβαρά μιλάω. Να φωνάξουμε εκείνο το καλό παιδί, τον γιατρό, να σ' εξετάσει. Μιλάω σοβαρά. Δεν το βλέπεις και μόνη σου; Αυτό που κάνεις είναι τρελό. Βγαίνεις με έναν άνθρωπο που δε σε ξέρει και δεν τον ξέρεις. Και τελικά τι γίνεται; Τίποτα. Έγινε τίποτα χθες; Λέγε!»

«Είπαμε, όχι».

Με μια κίνηση η Κατερίνα έβγαλε το κινητό της. «Κοίτα! Τον έβγαλα και φωτογραφία. Δεν περιμένα πως θα δεχόταν, αλλά αυτός πόζαρε μια χαρά. Δεν είναι κούκλος;»

Η Κλέλια περιεργάστηκε για λίγα δευτερόλεπτα την οθόνη.

«Ναι, εντάξει είναι. Ωραία μπλε μάτια... Κατερίνα, μιλάω σοβαρά. Τόσα χρόνια σε ξέρω, πρώτη φορά σε βλέπω έτσι. Να φωνάξουμε τον γιατρό; Μια κουβέντα θα κάνει μαζί σου. Να μάθουμε επιτέλους τι σου συμβαίνει. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά. Κάτι έχεις. Εσύ έχεις κάτι. Δε μιλάς».

Ο «γιατρός» ήταν ένας ψυχολόγος, παλιός γκόμενος της Κλέλιας. Τον έλεγαν Χάρη και της έριχνε καμιά εικοσαριά χρόνια διαφορά. Στην πραγματικότητα είχε ξεκινήσει να σπουδάζει γεωπονική, αλλά στην πορεία άλλαξε γνώμη και το έριξε στην

ψυχολογία. Ήταν αρκετά γνωστός στον χώρο και για ένα διάστημα διατηρούσε σχετική ρουμπρίκα σε γνωστό τηλεοπτικό πρωινάδικο.

Η Κλέλια παράτησε τον καφέ της και σηκώθηκε. Η Κατερίνα την κοίταξε. Αφηρημένα.

«Έλα, λέγε. Παίρνω το τηλέφωνο. Ή τώρα ή ποτέ! Εντάξει; Εντάξει;»

Ο γιατρός, η Κλέλια και η Κατερίνα κάθονταν στο σαλόνι.

«Πείτε τα» είπε η Κλέλια. Έπειτα σηκώθηκε. «Σας αφήνω. Πείτε τα οι δυο σας. Αλήθειες όμως, ε;»

Έμειναν λοιπόν οι δυο τους. Ο γιατρός και η Κατερίνα.

«Δε συμβαίνει τίποτα» είπε η Κατερίνα. «Άδικα σ' έφερε η Κλέλια».

«Πώς τίποτα; Πες μου. Έχεις να μου πεις κάτι;»

«Όχι».

Ο γιατρός συνέχισε με σοβαρό ύφος:

«Άκουσε, Κατερίνα. Αν πράγματι δε συμβαίνει τίποτα, τότε γιατί με φέρατε πρωί πρωί;»

«Τίποτα» είπε πάλι η Κατερίνα. «Οι χαζές ιδέες της Κλέλιας».

«Εμπρός. Μίλησέ μου. Είσαι ερωτευμένη μαζί του;»

«Όχι» επανέλαβε η Κατερίνα. «Τίποτα απολύτως. Απολύτως τίποτα. Δε συμβαίνει τίποτα. Τίποτα, τίποτα, τίποτα».

Ξαφνικά, άρχισε να κλαίει.

«Κατερίνα, εγώ δεν είμαι γιατρός. Είμαι ένας φίλος. Έρχομαι σαν φίλος εδώ. Δεν είσαι καλά, δεν το βλέπεις; Η Κλέλια έχει δίκιο. Ένας άνθρωπος σ' έβγαλε βόλτα. Ένας άγνωστος. Φάγατε. Γυρίσατε πίσω. Του είπες να έρθει πάνω και δεν ήρθε.

»Εμπρός, σήκω να πάμε μια βόλτα. Να πάρεις λίγο αέρα. Έλα, πάμε. Έτσι όπως είσαι ντυμένη. Δεν πειράζει, μια μέρα δε θα κοιμηθείς μεσημέρι. Έλα, δεσ τι ωραία είναι έξω. Δεν είμαι μαζί σου γιατρός και το ξέρεις. Έλα. Έλα λοιπόν!»

Τη σήκωσε διά της βίας.

«Αν νυστάζεις, πες το».

Η Κατερίνα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Να, είδες; Δεν είναι σπουδαίο πράγμα. Σήκω λοιπόν. Βάλε τα παπούτσια σου. Θα πάμε με το αυτοκίνητο και θα τα πούμε στον δρόμο. Έλα, σήκω».

Οδηγούσαν στην Κηφισίας. Ο γιατρός στο τιμόνι, η Κατερίνα στη θέση του συνοδηγού, η Κλέλια στο πίσω κάθισμα.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο γιατρός.

«Λοιπόν τι;» απάντησε η Κατερίνα.

«Πες μου γι' αυτόν».

«Για ποιον;» έκανε το κορόιδο η Κατερίνα.

Ο γιατρός άφησε έναν αναστεναγμό απογοήτευσης.

«Κατερίνα, είμαι εδώ για να σε βοηθήσω. Δε θα τα καταφέρω όμως, αν δεν κάνεις κάτι κι εσύ. Μιλάω για εκείνον τον άντρα που είδες στον δρόμο. Που φάγατε μαζί. Τον Πάνο».

«Πάυλο τον λένε» τον διόρθωσε η Κατερίνα.

«Σοβαρά;» πετάχτηκε από πίσω η Κλέλια. «Κι εσύ πού το ξέρεις; Σάμπως τον ρώτησες ποτέ; Συστηθήκατε ποτέ; Κατερίνα, ερωτεύτηκες έναν άνθρωπο που είδες τυχαία στον δρόμο. Έναν άνθρωπο που ενδεχομένως να μην ξέρει καν πώς σε λένε».

«Ξέρει πώς με λένε» είπε άκεφα η Κατερίνα.

«Τέλος πάντων» συνέχισε η Κλέλια. «Έχεις ερωτευτεί έναν άνθρωπο που δεν τον ξέρεις. Δεν έχεις ιδέα ποιος είναι και τι κάνει. Άσε και το άλλο. Θυμάσαι την πρώτη φορά που τον είδες. Θυμάσαι που κάποιος τον χτύπησε; Γιατί τον χτύπησε; Ποιος ξέρει σε τι βρομοδουλειές είναι μπλεγμένος ο αγαπημένος σου».

«Σε παρακαλώ να μη μιλάς έτσι γι' αυτόν...»

Η Κλέλια όμως ήταν ασταμάτητη.

«Πρόσεχε, Κατερίνα! Έρχονται δύσκολοι και-

ροί. Δεν πρέπει να μπλέκεις μ' όποιον κι όποιον».

«Δεν είναι αυτό το θέμα» διέκοψε υψώνοντας τη φωνή του ο γιατρός. «Κατερίνα, καταλαβαίνεις πως όλα αυτά δεν είναι φυσιολογικά. Σε ξέρω χρόνια».

Ο γιατρός είχε πλέον οίστρο.

«Όλα αυτά συμβαίνουν επειδή νιώθεις πως έχεις βρεθεί σε αδιέξοδο. Πλησιάζεις στα τριάντα και έχεις αρχίσει να προβληματίζεσαι για το τι θα κάνεις στη ζωή σου. Δεν είσαι ευχαριστημένη με τον τρόπο που ζεις, με τους ανθρώπους γύρω σου. Είναι κι αυτή η ρημάδα η κρίση... Ψάχνεις μια σανίδα σωτηρίας και τη βρίσκεις στο πρόσωπο ενός άγνωστου άντρα. Δεν τον ξέρεις, δε σε φοβίζει, ξέρεις πως δε θα τον έχεις ποτέ. Κατά κάποιον τρόπο είσαι δειλή, γιατί αποφεύγεις να αντιμετωπίσεις την κατάσταση καταπρόσωπο».

Η Κατερίνα είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Δεν έφτανε που όλα αυτά την κούραζαν αφάνταστα, ο τύπος τώρα την έλεγε και δειλή.

«Εντάξει, δίκιο έχεις. Μπορούμε τώρα να γυρίσουμε σπίτι; Είμαι πολύ κουρασμένη» είπε κοφτά.

«Αχ, ναι» συμπλήρωσε η Κλέλια. «Έχω αρχίσει να νυστάζω. Και θέλω να δω και το “Lost”».

Ο γιατρός, απρόθυμα, χώθηκε σε έναν παράδρομο, έκανε αναστροφή και άρχισε να κατεβαίνει την Κηφισίας προς την Αθήνα. Μετά από ελάχιστα λε-

πτά βρέθηκαν μπροστά σε μια ατελείωτη ουρά από αυτοκίνητα.

«Όχι, ρε γαμώτο!» φώναξε φανερά εκνευρισμένος. «Πάλι πορεία έχουν; Τέτοια ώρα;»